

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobkyně: **X**, nar. **X**
státní příslušnost **X**
zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2025, č. j. CPR-3286-2/ČJ-2025-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 2. 2025, č. j. CPR-3286-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 17. 12. 2024, č. j. KRPA-389583-13/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně jí byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku je nepřiměřeně tvrdým postupem rozporným s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný nedostatečně posoudil dosavadní žalobkyninu bezúhonnost, skutečnost, že se jedná o ojedinělý exces z jinak řádného plnění pobytových povinností, jakož i skutečnost, že žalobkyně svého jednání litovala a od počátku správního řízení se správními orgány spolupracovala. Uložené opatření je nepřiměřeně tvrdé i proto, že celková doba protiprávního stavu trvala relativně krátkou dobu, přičemž v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu 6 měsíců, a to i při delším protiprávním pobytu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že se s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal a že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Žalobkyně podle žalovaného neuplatnila v podané žalobě žádnou novou námitku. Proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 17. 12. 2024 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola na adrese Amforová 1928/13, Praha 5, kde se nacházela žalobkyně. Žalobkyně předložila na výzvu policie cestovní doklad Uzbekistánu, ve kterém bylo vylepeno bulharské turistické vízum s platností od 28. 7. 2024 do 20. 8. 2024 na dobu 8 dní. Vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 31. 7. 2024. Vzhledem k tomu, že cizinka jiným pobytovým oprávněním nedisponovala, vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění.
6. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení z téhož dne žalobkyně uvedla, že na shora uvedené adrese bydlí s manželem, který je žadatelem o azyl, přibližně 3 měsíce. Do Prahy přicestovala letecky dne 31. 7. 2024, přičemž měla platné bulharské vízum, o jehož prodloužení nežádala. Žalobkyně si byla vědoma svého neoprávněného pobytu. Její manžel

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zaplatil nějakému člověku, aby zde žalobkyni zařídil pobyt, tento člověk však neudělal nic. Žalobkyně si byla vědoma toho, že v ČR může pobývat pouze s platným dokladem a platným vízem. Žalobkyně má dvě děti žijící v Uzbekistánu s rodiči manžela. Žalobkynin manžel vlastní v Uzbekistánu rodinný dům, v ČR nemá žalobkyně žádný majetek, žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Nemá zdravotní pojištění. Finančními prostředky disponuje žalobkynin manžel, který jí je v případě potřeby poskytne. Žalobkyně nepracuje, živí ji její manžel. Kvůli manželovi, který se na území ČR zdržuje, by bylo skončení žalobkynina pobytu v ČR z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Žalobkyni nebyla známa žádná překážka vycestování, pouze sdělila, že zde nechce nechat svého manžela. V Uzbekistánu jí nic nehrozí, pouze tam není práce. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje žalobkyně dobrovolně.

7. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, ev. č. ZS58000, podle nějž je vycestování žalobkyně do Uzbekistánu možné.
8. Dne 17. 12. 2024 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že se žalobkyně dopustila porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, a to od 8. 8. 2024 do 17. 12. 2024. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 1 rok, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně si byla svého protiprávního jednání vědoma, není na území ČR zdravotně pojištěna, po svém příjezdu se nezaregistrovala na policii a její neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobkyniny iniciativy řešit svou pobytovou situaci. Jako polehčující okolnost byla zohledněna spolupráce žalobkyně s cizineckou policií. Doba zákazu vstupu byla stanovena v dolní polovině zákonného rozsahu s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 13. 2. 2025 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobkyně dopustila popsaného protiprávního jednání, kterým naplnila skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a to tím, že pobývala na území ČR od 8. 8. 2024 do 17. 12. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalovaný se ztotožnil se závěry cizinecké policie o dopadech správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, které považoval za přiměřené. K námitce nepřiměřené tvrdosti uloženého opatření pak žalovaný uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobkyně, přičemž zákon o pobytu cizinců umožňuje správním orgánům při naplnění těchto skutkových podstat uložit správní vyhoštění až na 5 let.

V.

Právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, když na území ČR od 8. 8. 2024 do 17. 12. 2024 pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.
13. Žalobkyně namítala rozpor napadeného rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
17. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobkyně v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítala. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně svým shora popsaným jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobkyně nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobkyně na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobkyně ve správním řízení tvrdila, že zde žije její manžel, který je v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany. K tomu cizinecká policie uvedla, že jeho žádost byla zamítnuta. Proti zamítavému rozhodnutí podal žalobkynin manžel žalobu, o níž se v současnosti vede soudní řízení. S manželem žalobkyně bylo před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž zahájeno řízení o správním vyhoštění. Rodina žalobkyně, včetně jejích dvou dětí, žije v Uzbekistánu, kde žalobkynin manžel vlastní rodinný dům. Žalobkyně podle správních orgánů netvrdila žádnou vazbu, jež by ji ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu jednoho roku, bylo možno považovat za nepřiměřené. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. V důsledku napadeného rozhodnutí a následného vycestování však žalobkyně bude pobývat, vyjma manžela, s celou svou rodinou v Uzbekistánu. Je přitom v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobkyně pak správní orgány řádně posoudily její individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobkyně lze považovat za přiměřené řešení její situace. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.
18. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konfederace, který jí byl napadeným rozhodnutím uložen. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdým opatřením.

19. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobkyni uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
20. K námitce žalobkyně spočívající v tvrzení, že uložení jednoletého zákazu vstupu je nepřiměřeně tvrdým postihem, soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobkyně se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. Správní orgány přitom zohlednily jak okolnosti polehčující, tedy že žalobkyně po dobu správního řízení spolupracovala, tak okolnosti přitěžující, tedy závažnost jejího protiprávního jednání, kterou pak žalovaný spatřoval také v tom, že na území schengenského prostoru vstoupila na základě víza vydaného Bulharskem, vědomě překročila dobu jeho platnosti, a přitom v Bulharsku nikdy nepobývala, jejím cílem byla ČR. Cizinecká policie pak mezi výčet okolností přitěžujících zahrnula skutečnost, že žalobkyně si byla svého protiprávního jednání vědoma, není na území ČR zdravotně pojištěna a její neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobkyniny iniciativy řešit svou pobytovou situaci.
21. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 1 rok, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Vědomost žalobkyně o jejím protiprávním jednání a absence jakékoliv její snahy k nápravě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a dále skutečnost, že její protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností cizinecké policie, hovoří v její neprospěch. Skutečnost, že žalobkyně následně se správním orgánem spolupracovala, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Doby správního vyhoštění v délce jednoho roku uloženou v projednávané věci cizineckou policií a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech. Nelegální pobyt žalobkyně trval přibližně 4 měsíce. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

22. Žalobkyně dále namítala, že uložené opatření je nepřiměřeně tvrdé také proto, že celková doba protiprávního stavu trvala relativně krátkou dobu, přičemž v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu 6 měsíců, a to i při delším protiprávním pobytu.
23. Žalobkyně sice v obecnosti uvedla, že délka jí uložené doby zákazu vstupu v podstatě neodpovídá správní praxi žalovaného ve srovnatelných, nebo i závažnějších případech, avšak na žádný takový případ neodkázala. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud musí na tomto místě zopakovat, že délka doby zákazu vstupu na území spojená se správním vyhoštěním je věcí správního uvážení žalovaného, který, jak bylo vysvětleno výše, se nedopustil žádného překročení mezí tohoto správního uvážení či jakékoliv jiné nezákonnosti. Proto mu nelze nic vytknout a námitce nelze přisvědčit.
24. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje s ohledem na výše uvedené přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.